

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w Wydziale III Karnym

w składzie: Przewodniczący: SSR Katarzyna Stolarek

Protokolant: Aneta Kaczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 15 grudnia 2016 roku, 17 stycznia 2017 roku, 28 lutego 2017 roku, 27 marca 2017 roku, 20 kwietnia 2017 roku

sprawy: **Z. B.**

syna Z. i R. z domu P.

urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 kwietnia 2016 roku w P. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną, używając przemocy wobec N. P. polegającej na powstrzymaniu za ramiona doprowadził ją do stanu bezbronności a następnie zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki I. (...) wartości 450 zł oraz torbę z zawartością odzieży wartości 50 zł, mienie łącznej wartości 500 zł na szkodę N. P.

tj. o przestępstwo z art. 280§1 k.k.

1. oskarżonego **Z. B.** uznaje za winnego tego, że w dniu 23 kwietnia 2016 roku w P. - działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną - używając przemocy wobec N. P. zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki I. (...) wartości 450 zł oraz torbę z zawartością odzieży wartości 50 zł - mienie łącznej wartości 500 zł na szkodę N. P., przyjmując, iż czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, tj. przestępstwa z art.280§1 kk w zw. z art.283 kk i za to na podstawie art.283k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. i art. 70§2 k.k. warunkowo zawiesza na okres 4 (czterech) lat tytułem próby,
2. na podstawie art. 73§ 2 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora,
3. podstawie art. 72§1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do informowania kuratora o przebiegu okresu próby,
4. na podstawie art.46§1 kk nakłada na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody pokrzywdzonej N. P. poprzez zapłatę kwoty 500 (pięćset) złotych,
5. na podstawie art. 627 kpk i art.624§1 kpk zwalnia oskarżonego w części od obowiązku ponoszenia kosztów procesu, w ten sposób, że wymierza mu tylko opłatę w kwocie 180 złotych.

SSR Katarzyna Stolarek

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 kwietnia 2016 roku około godziny 21:50 N. P. wysiadła z autobusu nr (...) na ul. (...)/G. w P. i udała się w kierunku swojego miejsca zamieszkania. Po drodze zatrzymała się na skwerku przy budynkach o nr (...), aby sprawdzić

coś w telefonie. Od strony ul. (...) w jej kierunku podążało dwóch mężczyzn, jednym z nich był Z. B.. Kiedy do niej podeszli, nieustalony mężczyzna powiedział do niej „oddawaj telefon”, a kiedy nie chciała wypuścić telefonu z rąk, objął ją na wysokości ramion, tak by nie mogła się ruszać. Wówczas Z. B. wyrwał telefon z ręki pokrzywdzonej. Drugi z mężczyzn zabrał natomiast torbę z zakupami, którą pokrzywdzona miała ze sobą. Sprawcy uciekli w kierunku ulicy (...).

W wyniku tego zdarzenia N. P. utraciła telefon komórkowy I. 4s o wartości 450 zł oraz odzież (dwie bluzki i legginsy), znajdującą się w torbie z zakupami o wartości 50 zł. Łączna kwota poniesionej przez pokrzywdzoną szkody to 500 zł.

Oskarżony Z. B. ma obecnie osiemnaście lat, jest synem Z. i M. z domu P.. Jest bezdzietnym kawalerem, nie posiadającym nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie podstawowe, bez zawodu, nie posiada majątku. Obecnie pracuje jako pracownik sprząający, otrzymując wynagrodzenie miesięczne w kwocie 2.000 zł brutto. W dniu 1.02.2017r zawarł z aktualnym pracodawcą umowę na czas określony tj. do dnia 31.12.2018r

Oskarżony nie był uprzednio sądowo karany.

Toczyły się wobec oskarżonego postępowania o czyny karalne w Sądzie Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu Wydział Rodzinny i Nieletnich w sprawie o czyny z 190§1 kk, art.119§1 kk i z art.288§1 kk (sygn.. akt IV R. Nw 14/14, I N. 120/14) zakończone orzeczeniem o umieszczeniu nieletniego w młodzieżowym ośrodku wychowawczym (postanowienie z dnia 27.10.2014r.)

Wobec oskarżonego zastosowano środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. częściowo wyjaśnień oskarżonego Z. B. (k. 78-80, 28-29, 33, 67-68 akt)
2. zeznań pokrzywdzonej N. P. (k. 80-81, 3, 48-49 akt)
3. zeznań świadków: W. Z. (k. 37-38 akt), K. W. (k. 81 akt), C. G. (1) (k. 81-82 akt), B. K. (k. 82-83 akt), M. P. (k. 83 akt), A. W. (k. 102-103 akt), D. K. (k. 103 akt), M. B. (k. 113 akt), P. N. (k. 117 akt),
4. dokumentów w postaci: notatki urzędowej z dnia 23 kwietnia 2016 roku 9k.1 akt), protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienie o przestępstwie (k. 2-4 akt), notatki urzędowej z dnia 10 maja 2016 roku (k. 10 akt), wydruku ujęć z monitoringu (k. 11-13 akt), notatki urzędowej z dnia 20 maja 2016 roku (k. 15 akt), raportów z systemu retencji danych (k. 16 akt), notatki urzędowej z dnia 22 czerwca 2016 roku 9k. 16 akt), notatki urzędowej z dnia 6 lipca 2016 roku (k. 18 akt), protokołu zatrzymania osoby (k. 20-21 akt), protokołu przeszukania osoby (k. 22-25 akt), informacji z K. (k. 31 akt), protokołu okazania (k. 48-51 akt), informacji z (...) (k. 91 akt), informacji z SR Poznań-Stare Miasto w P. (k. 93 akt), informacji z SR Poznań-Nowe Miasto i W. (k. 94-95 akt), dokumentów zawartych w aktach sprawy I. R. 14/14, I. N. 120/14.

Oskarżony Z. B. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył szczegółowe wyjaśnienia, w których opisał zajście z dnia 23.04.2016r. i swoją w nim rolę. Wyjaśnienia oskarżonego były logiczne i spójne, a nadto korespondowały z wiarygodną relacją pokrzywdzonej, dlatego też w ocenie Sądu zasługiwały na przymiot wiarygodności. Sąd dostrzegł, iż w toku postępowania przygotowawczego, oskarżony, mimo tego iż nie ukończył osiemnastu lat, nie posiadał obrońcy. Było to niewątpliwie uchybienie proceduralne zważywszy na treść art. 79§1 pkt 1 kpk nie mniej jednak nie dyskwalifikowało wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Na marginesie należy wskazać na treść art. 439§1 pkt 10 k.p.k. który zawęża bezwzględne przyczyny odwoławcze do dwóch przypadków – sytuacji, gdy oskarżony w postępowaniu sądowym nie miał obrońcy w wypadkach określonych w art. 79§1 i 2 k.p.k. oraz art. 80 k.p.k., lub obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy (vide: postanowienie SN z dnia 17 grudnia 2014 roku, II KK

316/14). Tym samym brak obrońcy podczas przesłuchania podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym, nie daje podstaw do stwierdzenia, iż w sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza.

W toku postępowania sądowego oskarżony Z. B., nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśniał zgoła odmiennie. Podniósł, że tego dnia był na imprezie urodzinowej u swojego kolegi M. P. na działkach, u którego potem miał przenocować. W dalszej kolejności wskazał, że treść jego wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego miała być wymuszona i zmanipulowana przez policjantów. Sąd nie dał wiary powyższym twierdzeniom. Przeczą temu w szczególności wiarygodne zeznania C. G. (1), A. W. oraz D. K.. W przeważającym więc zakresie wyjaśnienia złożone w toku postępowania sądowego przez oskarżonego nie zasługiwały na wiarę, a okoliczności które sam podnosił na własną obronę nie znalazły spójnego odzwierciedlenia w zeznaniach jego kolegów, na co wskazano poniżej. W ocenie Sądu tak ukształtowane wyjaśnienia, stanowiły przyjętą przez oskarżonego w postępowaniu sądowym nieudolną linię obrony.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania pokrzywdzonej **N. P.** Pokrzywdzona w sposób spójny, szczegółowy i konsekwentny w toku całego postępowania opisała zapamiętany przez nią przebieg zdarzenia. Co najistotniejsze opisany przez nią przebieg zajścia korespondował z wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi przez niego w postępowaniu przygotowawczym.

Jako wiarygodne Sąd uznał także zeznania funkcjonariuszy Policji – **C. G. (2), A. W. i D. K.** Ich zeznania były spójne, wzajemnie korespondowały ze sobą i układały się w logiczną całość. W szczególności, każdy z przesłuchiwanym funkcjonariuszy wykluczył możliwość straszenia, zmuszania czy sugerowania treści zeznań przez policjantów, co miało mieć rzekomo miejsce wobec oskarżonego. Co więcej jak wynika z wyjaśnień samego oskarżonego jak i zeznań świadków – policjantów oskarżony sam zgłosił się w komisariacie wiedząc o jaka sprawę chodzi i złożył na tę okoliczności szczegółowe wyjaśnienia najpierw przed funkcjonariuszem Policji a następnie przed Prokuratorem.

Do zeznań świadków **B. K. i M. P.** – kolegów oskarżonego Sąd podszedł z bardzo dużą ostrożnością. Zeznania świadków nie były spójne, B. K. wskazał, że impreza urodzinowa zakończyła się do 2:00 lub 3:00 w nocy, a M. P., że trwała do rana 7:00-8.00. B. K. wskazał najpierw, że podczas imprezy oskarżony nigdzie nie wychodził, a następnie że oskarżony wychodził z imprezy z M., jednak nie pamięta o której to było godzinie. Oskarżony wskazywał zaś, że impreza długo nie trwała i około 23.00 spał już na działce u M. P.. Z powyższych względów zeznań świadków B. K. oraz M. P. i w tym zakresie wyjaśnień samego oskarżonego, Sąd nie mógł uznać za wiarygodne. Ponadto nawet jeśli oskarżony – uczestniczył w przedmiotowej imprezie – co nie jest wykluczone – to możliwe jest również iż ok.21 z niej wyszedł, zwłaszcza że od miejsca zdarzenia do przedmiotowych ogródków działkowych gdzie miała odbywać się impreza urodzinowa nie jest daleko.

Zeznania świadka **M. B.** nie okazały się przydatne dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, gdyż nie miała ona wiedzy na temat przedmiotowego zdarzenia. W swoich zeznaniach podniosła jednak okoliczności, dotyczące osoby oskarżonego, świadczące o możliwości postawienia pozytywnej prognozy kryminologicznej, które znalazły potem odzwierciedlenie w wiarygodnych dokumentach zebranych w sprawie.

Nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego okazały się również zeznania funkcjonariusza **P. N.**, albowiem nie przypominał sobie on czynności z udziałem oskarżonego.

Za wiarygodne, jednak nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd uznał zeznania **W. Z.**, będącego właścicielem numeru abonenckiego 531-684-525, ponieważ nie miał on wiedzy na temat zdarzenia objętego aktem oskarżenia.

Zeznania **K. W.** w ocenie Sądu zasługiwały na wiarę, aczkolwiek nie przyczyniły się one w większym stopniu dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Jako w pełni wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd ocenił wskazane powyżej **dokumenty**. Dokumenty te sporządzone zostały bowiem w przepisanej przez prawo formie i przez osoby oraz organy

do tego powołane w zakresie przysługujących im kompetencji. Autentyczności tych dokumentów oraz prawdziwości zawartych w nich treści nie kwestionowała żadna ze stron postępowania, a i Sąd nie znalazł podstaw do tego, by uczynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Kto kradnie, używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności odpowiada za przestępstwo z art. 280§1 k.k. Konstrukcja przepisu pozwala wyróżnić cztery formy czynności, za pomocą których sprawca może osiągnąć swój cel, tj. użycie przemocy, groźenie natychmiastowym użyciem przemocy, doprowadzenie do stanu nieprzytomności oraz doprowadzenie do stanu bezbronności. Realizacja przez sprawcę jednej z tych czynności wykonawczych wobec osoby, musi poprzedzać lub nastąpić co najmniej w chwili dokonania zaboru (wyrok SN z 13 maja 2008 r., IV KK 489/07, Legalis 2017). Przy przestępstwie rozboju przedmiot ochrony jest złożony, a mianowicie bliższym (rodzajowym) przedmiotem ochrony jest mienie, zaś dalszym życie i zdrowie człowieka. Zamach na osobę stanowi jedynie środek prowadzący do realizacji celu, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia. Poprzez zabór należy rozumieć bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej i objęcie jej we własne posiadanie.

Dla wspólnego dokonania czynu zabronionego nie jest konieczne, aby każdy ze współsprawców wypełnił wszystkie, opisane w ustawie karnej znamiona tego czynu. Okolicznością wystarczającą do przyjęcia odpowiedzialności karnej obu, działających wspólnie i w porozumieniu sprawców, jest to, by każdy z nich wykonywał znamiona te w ramach przyjętego między sobą podziału ról, bądź też, by zachowanie jednego z nich, nie stanowiące nawet bezpośredniej realizacji znamion czynu zabronionego, stanowiło na tyle istotny wkład w realizację wspólnego przedsięwzięcia, że bez jego udziału w ogóle nie doszłoby do popełnienia czynu zabronionego lub też doszłoby do jego popełnienia w inny sposób (vide P. Kardas, Komentarz do art. 18 Kodeksu karnego, Zakamycze 2004).

Zgodnie zaś z treścią art. 283 k.k., w wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu określonego w art. 279§1, art. 280 § 1 lub w art. 281 lub 282, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. O tym, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi, decyduje ocena wszystkich znamion przedmiotowych i podmiotowych danego czynu. Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru prawnemu, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Natomiast wśród elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia oraz motywacja i cel działania sprawcy (Gadecki, Komentarz do art. 283 k.k., Legalis 2017). Uprzednia karalność, popełnienie czynu w warunkach recydywy, czy też inne okoliczności mające wpływ na wymiar kary nie mają żadnego znaczenia dla możliwości przyjęcia wypadku mniejszej wagi przestępstwa z art. 283§1 k.k. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 08 sierpnia 1996 r. II AKA 91/96).

W ocenie Sądu mając na uwadze powyższe jak również ustalenia poczynione na podstawie zgromadzonych dowodów należało uznać, że oskarżony Z. B. w dniu 23 kwietnia 2016 roku w P. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną, używając przemocy wobec N. P. polegającej na powstrzymaniu za ramiona dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki I. (...) o wartości 450 zł oraz torby z zawartością odzieży o wartości 50 zł.

Oceniając wyżej opisane zachowanie się oskarżonego, elementy przedmiotowe i podmiotowe tego czynu Sąd doszedł do wniosku, iż jego zachowanie można zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi, za czym przemawiają w szczególności sposób działania sprawcy, rodzaj i niewysokie natężenie rozbójniczych środków, swego rodzaju przypadkowość zdarzenia, niska wartość przedmiotu czynu i nieduży stopień pokrzywdzenia ofiary. Tym samym Sąd przypisał oskarżonemu przestępstwo z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k.

Czyn oskarżonego był zawiniony, albowiem ze względu na wiek i poczytalność jest on zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które nakazywałyby przyjąć, że zaistniały okoliczności wyłączające winę oskarżonego w rozumieniu przepisów k.k.

Rozważając przez pryzmat dyrektyw z art. 53 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k. kwestię wymiaru kary Sąd orzekł karę za przypisane oskarżonemu Z. B. przestępstwo według swego uznania w granicach określonych ustawą, biorąc pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu. Podstawowym kryterium orzekania kary w ramach prewencji indywidualnej jest przede wszystkim osobowość sprawcy, a w szczególności stopień jego zawinienia, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu a także relacja między charakterem popełnionego przez niego czynu a potrzebami w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa. Oczywistym jest, że wymierzając karę młodocianemu sąd powinien mieć na uwadze treść art. 55 k.k., która nie może jednak przesłaniać ogólnych dyrektyw wymiaru kary sformułowanych w art. 53 k.k. Względ na wychowawczą rolę kary nie oznacza pobłażliwego ani łagodnego karania sprawców młodocianych, zwłaszcza dopuszczających się przestępstw o zasadniczo wysokiej społecznej szkodliwości czynu.

Jako okoliczności łagodzące Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim młody wiek oskarżonego, jego aktualnie ustabilizowany tryb życia (podjęcie pracy zarobkowej). Do okoliczności obciążających należało natomiast zaliczyć prowadzone przeciwko oskarżonemu jako nieletniemu postępowania przed Sądem Wydział Rodzinny i Nieletnich.

W ocenie Sądu karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, limitowaną jednocześnie stopniem jego winy jest kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności. Sąd uznał, że co do w/w oskarżonego, można sformułować pozytywną prognozę kryminologiczną, iż nie popełni on nowego przestępstwa, a niniejsze postępowanie i zapadły w nim wyrok stanowiąc będzie dla niego dostateczną przestrogą na przyszłość. Stosownie więc do art. 69§1i2 k.k. oraz 70§2 k.k. Sąd wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat tytułem próby. Zdaniem Sądu, wdrożenie oskarżonego do przestrzegania norm prawnych i społecznych nie wymaga umieszczenia go w zakładzie karnym. W świetle wszystkich okoliczności sprawy, nie można uznać, że taka kara stanowiąc będzie pobłażliwą ani zbyt łagodną sankcją prawnokarną za popełnione przez niego przestępstwo.

Stosownie do treści art. 73§2 k.k., biorąc pod uwagę, iż Z. B. uznać należało za młodocianego w rozumieniu art. 115§10 k.k., Sąd był zobligowany do oddania oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 72§1 pkt 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego w okresie próby do informowania kuratora o jego przebiegu.

Dozór ze strony kuratora, jak i zobowiązanie oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby zapewni oskarżonemu odpowiednie wsparcie oraz kontrolę, co w sposób efektywny pozwoli osiągnąć oczekiwany cel wdrożenia go do przestrzegania porządku prawnego a w przypadku gdyby postawiona prognoza kryminologiczna okazała się nietrafna możliwe będzie zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności.

Stosownie zaś do treści art. 46§1 k.k. Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody, wyrządzonej przestępstwem na rzecz N. P., poprzez zapłatę kwoty 500 (pięćset) złotych.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art.627 k.p.k. i art. 624§ 1 k.p.k. mając na uwadze, iż oskarżony nie posiada żadnego majątku, niedawno podjął pracę zarobkową z niedużym wynagrodzeniem, Sąd zwolnił go w części od obowiązku ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa, w ten sposób, że wymierzył mu tylko opłatę w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) złotych.

SSR Katarzyna Stolarek